

РЕШЕНИЕ

№ 2979

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **952** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172 ал.5 от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. И., [ЕГН], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0 срещу Заповед № 23-4332-006682 от 13.12.2023г. на И. Й., полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка "временно спиране на ППС от движение на ППС за срок от 3 месеца" по чл. 171 т.2 б. "м" от ЗДвП.

Твърди се, че при постановяване процесната заповед са допуснати нарушения на производствените правила накърняващи правото му на защита – липсват минимално необходими реквизити за да се установи несъмнено какво е извършил. Вмененото му деяние е неизяснено, противоречиво и нелогично. Липсва описание на посоката му на движение и на скоростта с която се твърди, че се е движил, както и какво точно е направил за да се стигне до констатациите в заповедта. В този смисъл същата е постановена при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл.35 АПК.

На второ място оспорва описаната фактическа обстановка. В заповедта се твърди, че нарушението е извършено на спирка същевременно е управлявал, като е безспорно, че трасето е поредица от завой при каквато обстановка е нормално кола да зенесе и водач да предприеме маневри с цел избягване на ПТП. Никъде не се твърди да се е движил с несъобразена скорост. Не се доказва и „умисъл за дрифт“.

Безспорно, според жалбоподателя е, че участъка на пътя е заледен, непочистен и в снеговалеж. Иска отмяна на акта.

Ответната страна - полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР И. Й. не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б.„а“, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК/ с отстранена нередовност с молба от 28.02.2024г./ и като такава подлежи на разглеждане по същество.

С процесно оспорената заповед, полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР И. Й. е постановила „временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца“ вземайки предвид АУАН № 1155619/08.12.2023г. и факта, че К. А. И. на 08.12.2023г. около 01:46ч. в [населено място] по ул.Б. път на спирка МГТ-Златните мостове управлява личен лек автомобил М. Ц200, червен, рег. [рег.номер на МПС], като използва път отворен за обществено ползване за други цели извършвайки демонстративни маневри изразяващи се в умишлено форсиране на двигателя, приплъзване на предните колела и променяйки траекторията на движение на МПС в дясно от обратната посока. Нарушението е констатирано с пряка видимост непосредствено срещу водачът от патрулния автомобил.

На тази база съдът съобрази и приема:

По силата на т.1.3/със съответните подточки/ от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. В съответствие с тази заповед е издадена и Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, по силата на която компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Налице е и Заповед № 513з-8641/28.11.2019г. на директора на СДВР, по силата на която инспектор И. Й. е преназначена в полицейски инспектор 3сктепен, група 01 АНД към отдел ПП при СДВР. В този смисъл е несъмнено и, че лицето издало процесната ЗППАМ е заемало изискуема за постановяване на заповедта, длъжност. Във връзка с твърдението на жалбоподателя за липса на компетентност на административния орган с оглед изискуемата 4степен на полицейския инспектор, следва да се посочи, че съобразно Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, компетентни да осъществяват контрол по ЗДвП са областните дирекции в рамките на обслужваната територия/т.1.3./, като видно от т.1.3.2 е необходимо полицейския инспектор да заема длъжността в рамките на 6-4 степен з Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172 ал.5 от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. И., [ЕГН], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0 срещу Заповед № 23-4332-006682 от 13.12.2023г. на И. Й., полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка "временно спиране на ППС от движение на ППС за срок от 3 месеца" по чл. 171 т.2 б.„м“ от ЗДвП.

Твърди се, че при постановяване процесната заповед са допуснати нарушения на производствените правила накърняващи правото му на защита – липсват минимално необходими реквизити за да се установи несъмнено какво е извършил.

Вмененото му деяние е неизяснено, противоречиво и нелогично. Липсва описание на посоката му на движение и на скоростта с която се твърди, че се е движил, както и какво точно е направил за да се стигне до констатациите в заповедта. В този смисъл същата е постановена при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл.35 АПК.

На второ място оспорва описаната фактическа обстановка. В заповедта се твърди, че нарушението е извършено на спирка същевременно е управлявал, като е безспорно, че трасето е поредица от завой при каквато обстановка е нормално кола да зенесе и водач да предприеме маневри с цел избягване на ПТП. Никъде не се твърди да се е движил с несъобразена скорост. Не се доказва и „умисъл за дрифт“. Безспорно, според жалбоподателя е, че участъка на пътя е заледен, непочистен и в снеговалеж. Иска отмяна на акта.

Ответната страна - полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР И. Й. не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б.„а“, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК/ с отстранена нередовност с молба от 28.02.2024г./ и като такава подлежи на разглеждане по същество.

С процесно оспорената заповед, полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР И. Й. е постановила „временно спиране от движение на МПС за срок от 3 месеца“ вземайки предвид АУАН № 1155619/08.12.2023г. и факта, че К. А. И. на 08.12.2023г. около 01:46ч. в [населено място] по ул.Б. път на спирка МГТ-Златните мостове управлява личен лек автомобил М. Ц200, червен, рег. [рег.номер на МПС], като използва път отворен за обществено ползване за други цели извършвайки демонстративни маневри изразяващи се в умишлено форсиране на двигателя, приплъзване на предните колела и променяйки траекторията на движение на МПС в дясно от обратната посока. Нарушението е констатирано с пряка видимост непосредствено срещу водачът от патрулния автомобил.

На тази база съдът съобрази и приема:

По силата на т.1.3/със съответните подточки/ от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. В съответствие с тази заповед е издадена и Заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, по силата на която компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Налице е и Заповед № 513з-8641/28.11.2019г. на директора на СДВР, по силата на която инспектор И. Й. е преназначена в полицейски инспектор 3сктепен, група 01 АНД към отдел ПП при СДВР. В този смисъл е несъмнено и, че лицето издало процесната ЗППАМ е заемало изискуема за постановяване на заповедта, длъжност. Във връзка с твърдението на жалбоподателя за липса на компетентност на административния орган с оглед изискуемата 4степен на полицейския инспектор, следва да се посочи, че съобразно Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, компетентни да осъществяват контрол по ЗДвП са областните дирекции в рамките на обслужваната територия/т.1.3./, като видно от т.1.3.2 е необходимо полицейския инспектор да заема длъжността в рамките на 6-4

степен за да осъществява дейностите по чл.165 от закона,но по силата на т.1.3. от заповедта е необходимо да е налице единствено качеството полицейски орган в отдел ПП при СДВР за да осъществява дейностите по чл.165 от с.з.,каквото качество издателят на акта притежава.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 вр. чл.171 т. 2 б.“М“ от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Противно на твърденията на жалбоподателя – посочен и описан е изрично АУАН,съставен във връзка с установеното поведение,като заповедта съдържа точно и ясно описание на дата,място на извършване на деянието,в какво се изразява то и прочее. Относно възражението,че липсва описана посока на движение,съдът счита,че при шофиране съобразно установеното, т.е. „дрифтене“ посока не следва да бъде описвана, а следва да бъде описано деянието, което е и сторено с процесната заповед при това точно и ясно.

Успоредно с това – налице е и ясна индивидуализация на лицето,по отношение на което се прилага мярката,както повелява б.“М“ на чл.171 т.2 от ЗДвП,а в мотивите на акта е описано и самото МПС с което е извършено деянието.

С оглед изложеното и предвид твърденията на жалбоподателя - при постановяване заповедта и чрез съдържанието и не е налице допуснато нарушение на производствените правила.

Като продължение следва да се посочи,че за законосъобразното постановяване на заповед в хипотезата на чл. 171 т.2 б.“М“ от ЗДвП не се изисква установяване или доказване на умисъл.Посочените съображения жалбоподателят следва да отнесе в производството по оспорване на АУАН,каквото твърди,че е иницирал. Процесната заповед съдържа друг фактически състав и умишленото поведение на водача не е елемент от него. В тази връзка и субективното му отношение е неотносимо.

По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с презумптивна доказателствена сила, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя. В този смисъл са и дадените от настоящата инстанция указания в разпоредителното заседание, които не са изпълнени.

Видно от предоставената му възможност, жалбоподателят не оборва фактическите констатации обективирани в посоченият акт. Дадените показания на

допуснатите до разпит свидетели не опровергават по никакъв начин констатациите, доколкото от тях не се установява дали лицето неволно, в резултат от заледяване е предприело съвкупност от маневри придружена с форсиране на двигателя или е търсело този ефект при управляване. Същите не свидетелстват за внезапна уплаха или притеснение у водача, такова, каквото би настъпило при поднасяне на автомобила в завой на заледен път, в планината. Същите не установяват и водача да е спрял веднага след овладяване на автомобила, така, както би постъпил всеки водач след подобно на претендираното притеснение провокирано от опасна пътна обстановка или от възникнал проблем със скоростната кутия на колата /каквото твърдение се излага в свидетелските показания/ при шофиране в подобна обстановка. Напротив, водача е спрял не след овладяване на автомобила, а след даден знак от органите на ПП при СДВР.

Следва да се добави още, че никъде в съдебната жалба, нито в обясненията пред АО жалбоподателя е посочил наличие на техническа неизправност в автомобила довела до посоченото поведение, така, че да бъде налице неправилно приложена нормата на чл.171 т.2 б.М от ЗДвП, респ. да е налице състава на чл.171 т.2 б.А от с.з. в която хипотеза да бъде постановен ПАМ с преустановителен ефект – отстраняване на неизправността. Жалбоподателят твърди, че е налице заледен, непочистен пътен участък довел до описаното движение на автомобила. От своя страна – свидетелските показания за повреда в автомобила не могат да се използват като заместващи твърдения, още повече – съдът посочи защо не възприема същите за категорично установяващи съответните обстоятелства. Извън това – именно шофьора, жалбоподател, собственик на МПС е този който може да посочи дали колата му е била с възникнал проблем, който се усеща именно при управление на автомобил, каквото твърдение изобщо липса. Защо свидетеля е възприел наличието на такъв проблем и бил ли е изобщо той налице е напълно ирелевантно, доколкото подобно възприятие не е пряко и лично а само на база на посоченото от шофьора, като пред съда шофьора-жалбоподател не навежда подобно твърдение. На тази база съдът приема за установен факта на демонстративно маневриране на автомобила, и за неустановен и непретендиран изобщо факта на наличие на технически проблем с автомобила.

По изложените съображения съдът приема, че оспорваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена от компетентен административен орган, при спазване на установената форма и при липса на съществени нарушения на административно-производствени правила, при правилно приложение на материалния закон. Спазена е целта на закона – осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

При този изход на делото от страна на ответника не се претендират разноски, поради което такива не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И., [ЕГН], срещу Заповед № 23-4332-006682 от 13.12.2023г. на И. Й., полицейски инспектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка "временно спиране на ППС от движение на ППС за срок от 3 месеца" по чл. 171 т.2 б. "м" от ЗДвП.

Решението не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: